

Paa Himmelvejen.

Oversat af E. I. N.

(Fortset.)

Men jeg kunde ikke lade være. Alle de dybe Strømme brød frem, og jeg maatte græde ud. Kunde jeg blot have fortalt mine Sørger til et eneste Menneske, vilde jeg have faaet Afsked for dem, men jeg havde ikke Ret til at tale med noget Menneske om min Ulykkesfald.

Ernest gik op og ned ad Gulvet i Tavshed. Na, kunde jeg blot have graadt ved hans Bryst og følt, at han elskede mig og havde ondt af mig?

Ellt sidst, da jeg blev roligere, kom han og satte sig ved Siden af mig.

„Dette er kommet over mig som et Tordenflag," sagde han. „Jeg vidste ikke, at jeg lod dit Hjerte hungere. Jeg vidste ikke, at du ønskede, at din Moder skulde bo hos os. Og jeg tog det for givet, at min Søster med sin hjertelige og heldemodige Karakter vilde støtte mig i enhver Nødsituation og byde min Fader og Søster velkommen i vort Hjem. Jeg ved ikke, hvad jeg nu kan gøre. Skal jeg sende dem bort?"

„Nej, nej!" raabte jeg, „du skal blot være god imod mig, Ernest, blot elsk mig og se paa mig med dine egne Øjne og ikke med andre Menneskers. Du vidste, da du tog mig til Søster, at jeg havde Fejl. Jeg har aldrig søgt at skjule dem." „Og bildte du dig ind, at jeg ingen havde?" spurgte han.

„Nej!" svarede jeg. „Men jeg saa ingen Fejl hos dig. De sagde alle, du var saadan en god og højsindet Mand, og du talte saa smukt en Aften ved et Røde." „At tale smukt kan kun lidet gavne, naar man ikke lever smukt," sagde han bedrøvet. „Er det muligt, at du og jeg, en troende Mand og en troende Kvinde, kan vedblive med Scener som denne? Skal du lade dit Liv hengænge, fordi jeg ikke kan elske saa lidenskabeligt som du, og skal jeg blive træt af det Hele, fordi jeg ikke kan tilfredsstille dig?"

„Men Ernest," sagde jeg, „du har før kunnet tilfredsstille mig. Hvor var jeg lykkelig i den første Tid, da vi altid var sammen, og du lod til at holde saa meget af mig." „Jeg knælede ved Siden af ham, og saa op i hans Bleg, beklæmte Ansigt." „Kære Varn," sagde han, „jeg elsker dig højere, end du ved. Men du vil da ikke have, at jeg skal lade mit Arbejde ligge og tilbringe al min Tid med at fortælle dig det?"

„Du ved, at jeg ikke er saa taabelig," udbrød jeg, „det er ikke smukt, det er ikke Ret af dig at tale til mig paa den Maade. Jeg forlanger intet urimeligt. Jeg forlanger kun disse daglige smaa Besøjer paa din Skærlighed, som jeg ikke tror vilde kunne opføre, dersom du endnu holdt af mig paa samme Maade som før." „Sagen er," svarede han, „at jeg er optagen af mit Arbejde; mange alvorlige Tanter og Beflymring er der med sig. Størstedelen af min Tid tilbringes blandt hyge og døende. Derfor kan jeg ofte synes aandsfraværende og kold, men du er mig derfor ikke mindre fjer. Dertil kommer, at jeg under Følelsen af Livets Skortvarighed og Uværdighed dobbelt dyper, idet jeg uafslættelig minde om, at Engelenes og Dødslejer og saa før eller senere vil findes i vort Hjem lige saa fuldt som i andres."

Jeg klængede mig til ham i usigelig Nædsel, idet han udtalte disse skrækkelige Ord.

„Na, Ernest, lov mig, lov mig, at du ikke vil dø før!" bad jeg.

„Du taabelige Varn," sagde han, men han elskede mig dog, det følte jeg. „Min egen Kath," vedblev han lidt efter, „kan du ikke klare for dig selv den Aendsgjerning, at jeg nu en Gang ikke fortjaar at lægge mine Følelser for Dagen. Jeg er ikke Ald og Flamme og Væggstrøg som du, men jeg har dig uigkelig kær, og du kunde spare dig selv megen unødvendig Smerte, — og mig med. Hvad angaar min Fader og Søster, da kan vi maasse med Tiden finde en Uvej til at betri dig for dem. Men indtil da vil du jo nok finde dig i den Ulykkelige, de forvalder, for min Skyld."

„Jeg bryder mig slet ikke om Ulykkeligheden. Na, Ernest, hvor du uansvarlig er! Det, jeg tager mig nær, er, at du er kommen ind imellem dig og mig, saa at du holder mindre af mig."

Saa kom der Bud efter Ernest. Jeg undrede mig blot over, at der ikke allerede havde været Bud efter ham et halvt Hundrede Gange før, — og saa gik han.

Men jeg er lige saa hjertelig som før. Hvad har vi undet ved denne Storm? Slet intet! Staffels Ernest! hvor kan jeg volde ham Sorg, naar han i Forvejen har saa meget at tænke paa?

— Den 20. Marts. — Jeg har i Dag haft et i Sandhed skønt Brev fra min kære Moder. Hun opgiver Naabet om at komme og tilbringe sine sidste Aar hos os med en elskelig Taalmodighed, som bringer mig til at græde, hver Gang jeg tænker derpaa. Hvad er Hemmeligheden ved den sjællfulde og frimodige Hengivelse i alt, hvad Gud vil? O, havde jeg blot Gode til det samme. Hun beder mig om at være hensynfuld og god imod Ernest's Fader og Søster og minder mig om, at min himmelske Fader selv har udnaldt denne Byrde og Brevselve og selv har lagt den paa mig lige ved Dørtærskelen til mit ægtefællelige Liv. Jeg er bange for, at jeg helt har ladet dette ude af Syne i min Darme over, at Ernest har bragt dem hertil.

— Den 3. April. — Martha er indeløst sammen med Ernest i hans Studereværelse baade Dag og Nat. De giver mig ikke den mindste Anbyning af, hvad disse hemmelige Raadslagninger har at betyde. I Morges kom Sara, min sfinke, paalidelige Koffedige, pludselig farende ind i mit Værelse for at sige sin Kjeneste op. Hun sagde, at hun vilde ikke være i et Hus, hvor to skulde raade og give Befalinger, der moblagde hinanden.

„Men her er virkelig kun een, som skal raade," indvendte jeg.

Saa kom det frem, at Martha hver Morgen gaar

indstrænge Husboldningen og paafe paa, at ingen Mad bliver spildt. Jeg som da i Tanter om, at hun en Gang havde spurgt mig, om jeg tog mig af alle disse Smaating, som hun aabenbart stiller i lige Række med at bede og læse i Bibelen.

Saa snart Ernest havde Tid, ilede jeg til ham med alle mine Ugræsler.

„Godt, min Pig!" sagde han, „hvad om du helt overlod Husvæsenet til Martha! Hun vilde da føle sig langt lykkeligere, og du vilde da være fri for mange besværlige og ubehagelige Smaating." „Jeg bed mig i Tungen for ikke at sige noget og vende tilbage til Sara.

„Derfor skænk Elliott overtager hele Husvæsenet, og jeg slet ikke mere har noget dermed at gøre, vil De saa blive her?"

„Nej, det vil jeg rigtig nok ikke. Jeg kan ikke lide hende, og kan ikke finde mig i hendes smudsige Smaaling og Skarrighed."

„Godt! Saa maa De rejse," sagde jeg med megen Værdighed, skønt jeg var lig ved at give mig til at græde. Da jeg kom til Ernest for at faa Pigens Syn, paatog han sig selv at afgøre Sagen.

„Min Søster vil overtage hele Husvæsenet," begyndte han.

„Var saa artig, for min Skyld gerne," genbaarede Sara. „Jeg kan ikke lide hende, og jeg kommer aldrig til at lide hende."

„Deres Bøden eller Afsked har imidlertid intet at betyde," sagde Ernest. „De maa lade være med at lide hende, saa meget De lyst, kun at De ikke forlader os."

„Na, men jeg vil virkelig ikke blive og lade mig kommandere af hende," paafod Sara.

Hu er hun borte, og vi har selv maattet lave Middagsmad. Det vil sige, Martha har lavet den; hun sagde, at jeg var hende i Vejen, og at jeg forsyrede hende ved min Ubehjælpelighed. Jeg har løbet hid og did for at finde en eller anden Engel, der maatte vise sig villig til at deltage i et saa slet ordnet Husvæsen. Hvor er dog alting vidt forskelligt fra, hvad jeg havde tænkt mig. Jeg vilde have et fornøjeligt Hjem, et Hjem, hvor jeg var Midtpunktet for al Glæden, et Hjem uden Styger ligesom Tantes.

Men Ernest's Fader sidder som en Levedødsgræse af selve det tavse Mærke lig en Nattemare paa alt mit Mod; Martha vedbliver at foragte mig og se fjernt til mig; Ernest er saa optaget af sin Gerning, at jeg næppe ser ham. Vil han have et eller andet Naad, saa spørger han Martha, medens jeg sidder yndig, nedværdigt og stamuldt og blot undres over, at han nogenstunde agtede mig. Saa kommer der Tid med stormende Jubel, naar han er imod mig som i de lykkelige Dage, da vi gjorde vor Bryllupsrejse, og jeg glemmer alle mine Ugræsler, og jeg henger ved hans Brød og hans Blis og er som ude af mig selv af Fryd.

— Den 2. Oktober. — Jaen har der været et Udbrud. Jeg betvang mig saa længe, jeg kunde, men til sidst sprang jeg i ti Luftenes Stykker.

Ernest havde faaet den Bane at være saa opmærksom mod sin Fader og Søster ved Bordet, at han tilfældigvis helt glemt mig. Det synes kun en ringe Ting, men det ærgrede og ophidsede min allerede forud irriterede Sjæl, saa at jeg til sidst var næsten ude af mig selv.

I Gaar sad de alle tre og nød deres Prosojt, medens jeg, uden noget paa min Talerken saa til og togte indvendig, da Ernest fremfaldte en Afgørelse ved at sige til Martha:

„Derfor du kan saa Tid i Dag, vil jeg gerne have dig med ud en halv Times Tid. Jeg vil gerne raadspørge dig med Hensyn til."

„Na," sagde jeg og rejste mig med blussende Kinder, „gør eder ikke den Ulykkelige at gaa ud for at undgaa mig. Jeg kan forlade Værelset, saa at I kan have eders Hemmeligheder for eder selv lige saa vel som eders Prosojt."

Jeg ved ikke, hvad der slog mig mest, Ernest's forfærdede og bebrøvede Udtryk eller det Blis, der velsedes mellem Martha og hendes Fader.

Han forhindrede mig ikke fra at forlade Værelset, og jeg begav mig ovenpaa som den ulykkelige Stabning, man kunde se for sine Øjne. Jeg hørte ham gaa til sit Værelse, tage sin Hat og begynde Runden til sine hyge. Og jeg tilbragte nogle sørgelige Timer i min Ensomhed. I det ene Øjeblik stændte jeg paa mig selv, i det næste harnedes jeg over den lange Række skænkter, som havde hidført dette uhyggelige Optrin.

Til sidst kom Ernest.

Han saa beklæmt og lidt bleg ud.

„Na, Ernest," udbrød jeg og løb ham i Møde, „det gør mig saa ondt, at jeg talte saadan til dig. Men jeg kan virkelig ikke blive ved at udholde denne Tingenes Tilstand, jeg tørres hen derved. Alle siger til mig, at jeg bliver mager. Føl mine Ønder, de brandt som Ild."

„Jeg vidste, at det vilde gøre dig ondt, kære Varn," sagde han. „Saa, dine Ønder brænder, du lille Staffel."

Der blev en lang, skrækkelig Pause. Og dog talte jeg, og Ernest maaste med. Jeg bad og bønfuldt Gud, om han dog vilde fri os fra at blive skilte ad, at vi ikke skulde miste det mindste af vor Kærlighed til hinanden, at hjælpe mig til at forstaa min kære, kære Mand, og han til at forstaa mig.

Saa begyndte Ernest:

„Hvad er det, som har bedrøvet dig, kære? Hvad er det, du ikke kan udholde? Sig mig det. Jeg er din Husbond. Jeg elsker dig. Jeg vil saa gerne gøre dig lykkelig."

„Na, du har saa mange Hemmeligheder, som du holder mig udenfor; du behandler mig, som om jeg kun var et Varn, naar du spørger Martha om alting. Du laer ogsaa i den sidste Tid til at have glemt, at jeg er ved Bordet, og spørger aldrig for mig mere."

„Hemmeligheder?" gentog han. „Hvad Hemmeligheder kan jeg dog have haft?"

„Det ved jeg ikke," svarede jeg, idet jeg træt sank tilbage paa Sofaen. „Jeg vil virkelig ikke være egenfærlig og fordringsfuld, Ernest, men jeg er meget uhyggelig."

„Na, det ser jeg, Staffels Varn. Og derfor jeg har forstjålet dig ved Bordet, undrer det mig ikke, at du har tabt Taalmodigheden. Medens du skændte

Martha, og faaledes glemte jeg dig. Jeg siger det ikke for en Undskyldning, men kun som Raad. Jeg har virkelig ingen Undskyldning og stammer mig over mig selv."

„Sig ikke saadan, min elskede," udbrød jeg, „det er mig, som burde flamme mig over at gøre saa meget ud af en saadan Ubetydelighed."

„Det er ingen Ubetydelighed," sagde han, „og lad os nu komme til de andre Punkter. Du har Ret i, at det er hensynsfuldt af mig at spørge Martha til Raads i Stedet for dig; men hun har altid været et Slags Dræsel i vor Familie, vi ser alle sammen op til hende, og hun er saa meget ældre end du. Hvad Hemmelighederne angaar, da har Martha hjulpet mig med at gennemlæse mine Bøger. Jeg har været ligegyldig med mine Regnskaber, og hun har været saa god at ordne dem for mig."

„Kunde jeg ikke have gjort det?"

„Nej, hvorfor skulde dit kære, lille Hoved plages med mine Pengeager? Jeg indser nok, at det var tankefuldt af mig ikke at fortælle dig, hvad vi tog os for. Men jeg bliver pint og plaget paa mange Maader. Maaste jeg hellere maa fortælle dig det Hele, jeg har kun holdt det skjult for dig for at spare dig for saa megen Beflymring som mulig."

„Na, Ernest," sagde jeg, „hør en Søster ikke dele alle sin Mands Beflymring?"

„Nej," svarede han, „det tror jeg ikke, men nu skal jeg fortælle dig alt, hvad der for Tiden tynger mig. Min Fader havde en Forretning i den By, hvor jeg er født, og den gik godt i mange Aar. Tidene forandres imidlertid, han led det ene Tab efter det andet, indtil han ikke havde andet tilbage end vor gamle Ejendom, og paa den holdte oven i Købet en Banteforfremning. Vi skulde Tingenes Tilstand for min Moder. Hun var ikke stærk, og vi søgte at spare hende for enhver mulig Beflymring. Nu er hun borte, og vi har fundet det nødvendigt at sælge vort gamle Hjem og at dele og sprede Familien. Min Faders Hjertesorg ved at se andre lide under hans egne Tab har drevet ham ind i hans nuværende Tilstand. Jeg har derfor overtaget hans Værelse og haaber med Guds Hjælp efterhaanden at faa den betalt indtil den sidste Quid. Men det vil være nødvendigt for os indtil da at leve meget sparsommelig. To paatrængende Gældsposter er jeg nødt til straks at tage op. Dette har uden Tvivl gjort, at jeg har været meget optaget, saa at du har mistænkt og misforstaaet mig. Men nu ved du det Hele, min kære Søster."

Jeg havde en tydelig Følelse af min egen Taalmodighed og Barnagtighed, og det sagde jeg ham.

„Men jeg tror, kære Ernest," tilføjede jeg, „og du vil jo ikke blive saaret, naar jeg siger dig det, at du selv har været Skyld i dette ved ikke straks at lade mig dele dine Beflymring. Dersom du fra Begyndelsen af havde fortalt mig det Hele, vilde jeg have haft Medlidenskab baade med din Fader og med dig. Jeg vilde have forstaaet Grunden til, at du opløste det gamle Hjem og tog ham med hertil, og det vilde have taget Braadden fra min bitre Skuffelse med Hensyn til min Moder."

„Det gør mig meget ondt for hende," sagde han, „det vilde være en sand Glæde at have hende hos os. Men som det nu staar, vilde hun ikke blive lykkelig."

„Vi har heller ingen Plads," indlød jeg. „Nej, det gør mig inderlig ondt. Og nu maa min kære, lille Søster have Taalmodighed med sin dumme, fejtede gamle Mand, saa vil vi tage fat forfra i bedste Forjaare. Men næste Gang skal du ikke vente, til du er saa fuld, at du tager over. Kom straks til mig, og sig mig, naar jeg har saaret dig ved min ubetænksomme Opførelse."

Saa gav jeg mig selv alle de Skænd, jeg kunde tænke paa.

„Maa jeg spørge dig om een Ting endnu, siden vi er kommen ind paa denne Sag," sagde jeg til sidst. „Hvorfor kunde din Søster Helene ikke være kommen her i Stedet for Martha?" Han smilede slegt.

„For det første vilde Helene være bleven fuldstændig knust ved at skulle tage sig af Fader i hans nuværende Tilstand. Hun er alt for ung til at kunne bære et saadant Ansvar. For det andet har min Broder John, hos hvem hun skal bo, en Søster, som vilde blive fuldstændig overvældet af min Fader og Martha. Hun er en af disse sømme, fintfølsomme Karakterer, som man kan sønderrive mellem sine Ønder. Du er ikke af den Slags. Du har tilstrækkelig Karakterstyrke til at kunne leve sammen med dem paa samme Tid, som du bevarer din egen Værdighed og til Trods for de ydre Omstændigheder vedbliver at være dig selv."

„Jeg troede, at du beundrede Martha over alt i Verden, og gerne vilde have, at jeg skulde være akkurat som hun."

„Na, jeg beundrer hende. Men jeg vil ikke have, at du skal være nogen anden end dig selv."

„Men du var nær ved at pine mig til døde ved at forlange, at jeg skulde tage mig i Agt for, hvad jeg sagde i din Faders Nærværelse."

„Na, kære, det var meget dumt af mig. Men min Fader har en Budkommensmaalest, hvor efter han bedømmer enhver Kvinde, og denne Maalestof er min Moder. Hun ejede intet af det Liv og den Friskhed, du har, og hun vilde maasse lige saa lidt som Fader og Martha have kunnet forstaa den skæntende Maade, hvorpaa du tager alt."

Jeg kunde ikke lade være at fuffe ved Tanken om, hvad det var for et Slags Menneske, der vaagede over ethvert af mine Ord.

„For mig er der aldeles ikke noget stødende i din muntre Pasfar," vedblev Ernest, „men min Fader har sine egne Ansuelser med Hensyn til en frivillig Karakter, og han kan ikke forstaa, at virkelig Alvor og virkelig medhjælpelighed kan forenes."

Han maatte bort, og vi skal være adskilte i en Uge. Men denne Samtale har bragt os saa nær til hinanden; jeg forstod ham nu, som jeg aldrig havde forstaaet ham før. Jeg føler, at han ved faaledes at aabne sit Hjerte for mig og lade mig dele sine Beflymring har givet mig et ligesaa gyldigt Bevis paa sin Kærlighed, som jeg giver ham ved alle mine faade Indfald og Mærtegn og Taalmodigheder. Hvor hoffindt af ham at tage sin Faders Byrde paa sig. Jeg maa gøre mig Umage for at lette den for ham.

— Den 6. November. — Det er mig i Stand til at udføre dette. Jeg fik naturligtvis ikke fortælle hende det Hele; men jeg lod hende forstaa, at Ernest trængte til Penge i et velgørende Hjem, og at jeg gerne vil hjælpe ham til dem. Hun sagde, at Værenne skulde have Undervisning baade i Musik og Tegning, og at hun vilde være glad ved at overlade dem til mig.

Tante selv sætter ingen Pris paa den Slags Uddannelse, men jeg synes alligevel, at det er rigtigt af mig at modtage hendes Tilbud; thi Værenne har godt af at lære at synge og spille og tegne.

De kan naturligvis ikke komme her. Ernest's Fader vil ikke kunne udholde den Støj, de gør. Jeg vil ogsaa helst overraske ham og holder derfor det Hele hemmeligt.

— Den 14. November. — Jeg kan se paa den Maade, hvorpaa Martha trækker Mundvigerne ned i den sidste Tid, at hun er uafmindelig misfornøjet med mig. I Aftes, da Ernest kom sent hjem, og fandt mig tilbagekommen i min Stol, uden Arbejde, fordi jeg var træt af de anstrengende Timer med mine smaa Skitser, sad Martha og syede med nervøs Hast og ti Miles Hart i Timen.

„Hvorfor sidder du oppe saa sent og syer med saadan en Hast, Martha?" spurgte han.

Hun rystede i Traaden, brød den af og begyndte med en ny, før hun svarede:

„Jeg tænker, du vil finde det passende at have en hel Skjorte paa."

Hu saa jeg, at hun var ved at gøre hans Skjorte i Stand. Jeg blev hed og kold paa een Gang. Hvad maatte Ernest tænke om mig?

Hvad han tænker om hende, er tydeligt nok; thi han sagde, — meget varmt:

„Dette er virkelig alt for venligt."

Hvad Ret har hun til at gennemrode Ernest's Søger og undersøge hans Paaklæbnings Tilstand? Dersom ikke min Tid var saa optagen af Tjenerne, vilde jeg nok have opdaget, at han trængte til nye Skjorter, og taget fat paa dem. Skønt jeg maa tilstaa, at jeg holder ikke af at sy Skjorter.

Jeg kunde ikke lade være med at vise, at jeg følte mig frænkelt, Martha forsvarede sig ved at sige, at hun vidste, at naar man er ung, saa er man ung, og saa værner man om inden at tænke paa Skjorterne. Det er nu ikke hendes Skyld, om hun har faaet den Forestilling, at jeg spilder min Tid ved at drive om, men jeg er lige saa vred paa hende, som om hun var skyldig. Hvorfor kunde jeg dog ikke saa Helene hertil; hun vilde være saa hyggelig og en Veninde for mig i Stedet for denne, — naa, jeg vil ikke sige, hvad!

Men hvad skulde der blive af mig, dersom jeg var lykkelig, som jeg er, og slet ingen Prøvelser havde?

— Den 15. November. — I Dag har Martha været betaget af et fant Rengørings-Batteri; og mig har hun trukket med ind i det. Til Trods for min Beslutning om ikke at komme under hendes Regiment, har hun alligevel regeret og kommanderet over mig i den Grad, at jeg næppe kan holde mig oprejst, medens jeg skriver dette.

Men Martha og jeg forstaaar nu slet ikke hinanden. Hendes Kærlighed til Ernest drager ham nedad, min skal løfte ham opad. Hun mener, at jeg skal bje mig og tilbede ham, springe op og give ham en Stol, naar han træder ind i Stuen, og traktere ham med alle tænkelige, usunde Væsker; og saa føle mig højt æret, naar han værdiges at modtage disse mine Tjenesker. Jeg mener, at jeg er hans Medhjælper, og det er han, som skal staa op og bede mig om at sidde ned, thi han er en Mand og jeg en Kvinde og hans Søster, og at en slaviske Uhyggelighed fra min Side er nedværdigende baade for ham og for mig. Jeg er bange for, at jeg udtaler disse mine Ansuelser paa en temmelig ubehagelig Maade.

— Den 18. November. — Na, jeg er saa lykkelig, at jeg synger af Glæde. Den kære Ernest har beredt mig en mageløs Overraskelse. Han har bedt Jakob om at komme og tilbringe Ferien her og derefter indere Medicin sammen med ham. Min egen, kære, gamle Jakob! Han kan være her i Morgen. Det lille Sønsammer ned ved Siden af Forstuen skal gøres i Stand til ham, og han bliver her i flere Aar. Næst efter at have Moder er dette det bedste, jeg kunde tænke mig. Vi holder saa meget af hinanden og kommer saa udmærket ud af det sammen. Jeg gad vide, hvad han vil synes om Martha's frastjændende Væsen og om Ernest's melankoliske Fader!

— Den 30. November. — Jakob er kommen, og hele Huset har allerede et højere og mere fornøjeligt Præg. Han har ikke den mindste Smule imod Martha og hendes Fader, og skønt han er saa glad, som Dagen er lang, lader det virkelig til, at de synes godt om ham. To imod sine Ansuelser i denne Henseende rejser Martha sig virkelig, saa snart han træder ind, og tilbyder ham sin Stol. Han lader, som om han ikke ser det, og skynder sig at hente en til hende. Hun finder en sand Fryd i at se ham fortæres hendes gode Sager, efter som det er en Slags taus Anerkendelse af deres Værd.

Fru Embury har været her i Dag. Hun siger, at der er ikke noget videre i Vejen med Ernest's Fader; han er blot „hypofonder". Jeg ved ikke rigtig, hvad det vil sige; men jeg tror, det er, naar man tænker sig, at der er noget i Vejen med en, og der ingen Ting er. Maa jeg blot spørge, om det er behageligt at leve sammen med den Slags Mennesker?

For det første taler han aldrig om andet end om sin indbildte Sygdom. Han henter den ene Bog efter den anden fra Ernest's Studereværelse og grubler over sit Likkæbe, indtil han er bleven ganske gul. Den ene Dag siger han, at nu har han udfundet, at Sygdommen sidder i Leveren, og forandrer Diet for denne Sags Skyld. Martha maa indhøste ham i Sennep, og han har et godt Øje til blaa Piller.

(Fortætt.)